

Udskriftsdato: mandag den 8. juni 2026

KEN nr 10869 af 03/02/2006 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse C-4-06 om driftsudgifter - kørselsbehov - merudgifter til voksne - hjælpemiddelbil

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500123-05

Ankestyrelsens principafgørelse C-4-06 om driftsudgifter - kørselsbehov - merudgifter til voksne - hjælpemiddelbil

Resume:

Ankestyrelsen fandt, at der i ganske særlige situationer kunne ydes hjælp til betaling af nødvendige driftsudgifter i forbindelse med hjælpemiddelbil, hvis det kunne sandsynliggøres, at en person ikke ville have haft bil, hvis der ikke var et særligt kørselsbehov som følge af den nedsatte funktionsevne.

I det konkrete tilfælde vurderede Ankestyrelsen, at det ikke kunne anses for sandsynliggjort, at ansøger ikke ville have haft bil, hvis der ikke var et særligt kørselsbehov som følge af handicappet.

Ankestyrelsen lagde i sin vurdering vægt på, at ansøger var 44 år gammel, hendes uddannelse, og at hun var i beskæftigelse.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 1187 af 7. december 2005 - § 84, stk. 1

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 100

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 106 af 23. oktober 2002 om ændring af vejledning om sociale tilbud til voksne med handicap (Dækning af nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse) -

Sagsfremstilling:

Ansøger, der var 44 år, var i arbejde som socialrådgiver. Hun var enlig. Efter en ulykke i 1969 var hun spastisk lammet i venstre side.

Ansøger havde siden 1991 haft invaliditetsydelse. I 2000 fik hun bevilget invalidebil. Bevillingen omfattede udvidet bevillingsramme samt kørekort.

Kommunen gav afslag på bevilling af driftsudgifter til bil efter servicelovens § 84.

Begrundelsen for afslaget var, at det ikke vurderedes, at der var tale om en helt speciel situation, at det ikke kunne sandsynliggøres, at ansøger ikke ville have haft bil, hvis der ikke var et særligt kørselsbehov. Det var forvaltningens opfattelse, at ansøger ved at søge støtte til bil også havde valgt at blive bilejer med de dermed forbundne udgifter samtidig med, at en bil oftest var et almindeligt forbrugsgode for personer på hendes alder.

Nævnet ændrede kommunens afgørelse.

Nævnet lagde vægt på, at udgangspunktet var, at der ikke kunne ydes tilskud til driftsudgifter til bil efter servicelovens § 84, idet det var en betingelse, at udgifter, der skulle medregnes, ikke kunne dækkes efter anden lovgivning eller andre bestemmelser i serviceloven.

Det fulgte dog af Socialministeriets vejledning nr. 106 af 23. oktober 2002, at der i ganske særlige situationer efter en konkret vurdering kunne ydes hjælp til betaling af andre driftsudgifter i forbindelse med befordring i egen bil. Det ville f.eks. gælde, hvis det kunne sandsynliggøres, at den pågældende

ikke ville have haft bil, hvis der ikke var et særligt kørselsbehov som følge af den pågældendes nedsatte funktionsevne.

Nævnet havde ved vurderingen endvidere lagt vægt på, at ansøger skulle afholde udgifter på linie med, hvad andre på samme alder og i samme livssituation havde.

Nævnet fandt ikke grundlag for at tilsidesætte kommunens vurdering af, at en bil var et almindeligt forbrugsgode for flertallet af personer i ansøgers aldersgruppe og livssituation.

Nævnet fandt dog, at ansøger havde sandsynliggjort, at hun kun havde anskaffet bil og kørekort på grund af sin nedsatte funktionsevne og således ikke ville have haft en bil, såfremt hun havde et almindeligt funktionsniveau.

Nævnet havde lagt vægt på, at ansøger var enlig og havde bopæl inde i en større provinsby med kort afstand til bl.a. offentlige transportmidler og sin arbejdsplads, og på, at der ikke i øvrigt var oplysninger om kørselsbehov ud over det erhvervsmæssige, der ville gøre det naturligt for hende at anskaffe bil, hvis ikke det var blevet nødvendigt på grund af hendes handicap. Nævnet fandt det sandsynliggjort, at ansøgers handicap ikke havde forhindret hende i at tage kørekort samt anskaffe en bil på et tidligere tidspunkt, såfremt hun havde ønsket dette.

Kommunen klagede over nævnets afgørelse. Det var kommunens opfattelse, at ansøger, der selv havde søgt om støtte til bil i 1999 og fået bevilget den i 2000, havde truffet et valg om at være bilejer, idet der samtidig blev lagt vægt på, at det ud fra hendes alder og indtægtsforhold ikke kunne anses for sandsynligt, at en ikke-handicappet på samme alder og i samme livssituation ikke ville have bil, selv om pågældende boede i et byområde.

Det var kommunens opfattelse, at bestemmelserne i vejledningen om, hvornår de almindelige driftsudgifter kunne medregnes som en handicapbetinget udgift lagde op til en meget stram fortolkning af, at dette kun kunne ske i ganske særlige situationer.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt der kunne ydes hjælp efter servicelovens § 84 til betaling af driftsudgifter i forbindelse med en hjælpemiddelbil, hvis det kunne sandsynliggøres, at en ansøger ikke ville have haft bil, hvis der ikke var et særligt kørselsbehov som følge af den nedsatte fysiske eller psykiske funktionsevne, herunder hvilke krav der i givet fald kunne stilles til sandsynliggørelsen.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at det efter en konkret vurdering ikke kunne anses for sandsynliggjort, at ansøger ikke ville have haft bil, hvis der ikke var et særligt kørselsbehov som følge af hendes handicap.

Det følger af servicelovens § 84, stk. 1, at kommunen yder dækning af nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse til personer mellem 18 og 65 år med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Det er en betingelse, at merudgiften er en følge af den nedsatte funktionsevne og ikke kan dækkes efter anden lovgivning eller andre bestemmelser i serviceloven.

Ankestyrelsen fandt, at der i ganske særlige situationer kunne ydes hjælp til betaling af driftsudgifter, hvis det kunne sandsynliggøres, at en person ikke ville have haft bil, hvis der ikke var et særligt kørselsbehov som følge af den nedsatte funktionsevne.

Ankestyrelsen havde ved denne vurdering lagt vægt på ansøgers alder, hendes uddannelse som socialrådgiver, og at hun var i beskæftigelse.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.